

трополията, но и силно подействувалъ предъ гърчеющитѣ се тогава граждани които съставлявали и управлявали общината — да не го приематъ за учителъ.

Раковски узналъ още, че въ Търново имало една библиотека турска, но била отъ голѣма важностъ за българската история. Той се помжчилъ да разбере нѣкои подробности за тази библиотека. Можалъ още да узнае донейде, че тя наистина е била интересна за българската история, но подробности — никакви. Въ това време се запозналъ съ баща ми и като му поржчалъ да узнае до колкото може по-подробно за това и да му яви, той самъ заминалъ за Букурещъ, споредъ думитѣ на баща ми.

Раковски като е можалъ по-рано да добие по-точни сведения за митрополитскитѣ старини, си мислилъ, че единъ день гърцитѣ ще отнесатъ и тѣзи последнитѣ останки отъ българскитѣ стари съкровища и си помислилъ да ги отнеме насилствено отъ гръцкия митрополитъ Григорий, въ Търново. Презъ пролѣтѣта на 1864 год. той праща старитѣ негови вѣрни и преданни хъшове: Хаджи Димитъръ Асеновъ — отъ Сливенъ, Никола Странджата отъ Търново, Стефанъ Караджата отъ Тулча, Димитъръ Драголиевъ, Пехливанина отъ Сливенъ и Стефанъ Арабоолу отъ Одринъ, които дошли тайно въ Търново, скрили се въ малката гора,